

La segada suspesa

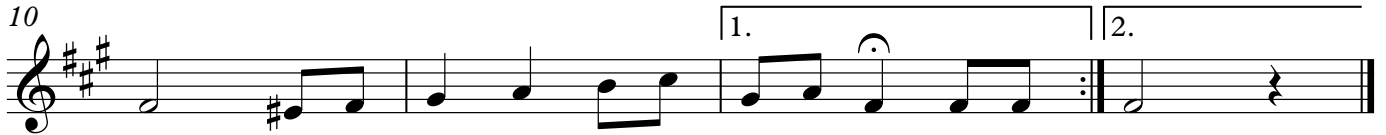
Isabel Exposito i Martí, Les Planes d'Hostoles

1. N'han bai - xat tres se - ga - dors, n'han bai - xat de la mun - ta - nya, i han a - nat a l'Em - por
són a mig se - gar, i un a - mar - ga - ment plo - ra - va: "Què en te - niu, bon se - ga -
el mal de l'a - mor o te - niu mal de mi - gra nya?" Jo en tinc el mal de l'a -

dà per se - gar la ter - ra pla - na. Ai, se - re - na de la
dor, de què en sos - pi - reu vós, a - ra?"
mor, Déu en guard cap de vo - sal - tre(s)."

nit, fres - ques són les ma - ti - na - de(s). 2. Quan ne
3. "Te - niu

La se(u) mare ho ha sabut, i pronte envia una carta:
que se'n deixi estar el segar, que se'n torni a la muntanya.
I en gafo(t) el sarronet, les faucetes ben plegade(s),
i en gafo(t) el sarronet, me'n torno(c) a la muntanya.
Quan ne sóc a mig camí, m'encontro l'enamorada.
Ja li'n diu: -Bon dia, amor, i a unt aneu, vós ara?
-Io vos tinc de dir, Joan, que fa dies som casada.
Ell se n'arrenca el punyal i li venta punyalada.
-I ara me les pagaràs, les xanxes que m'enviare(s).